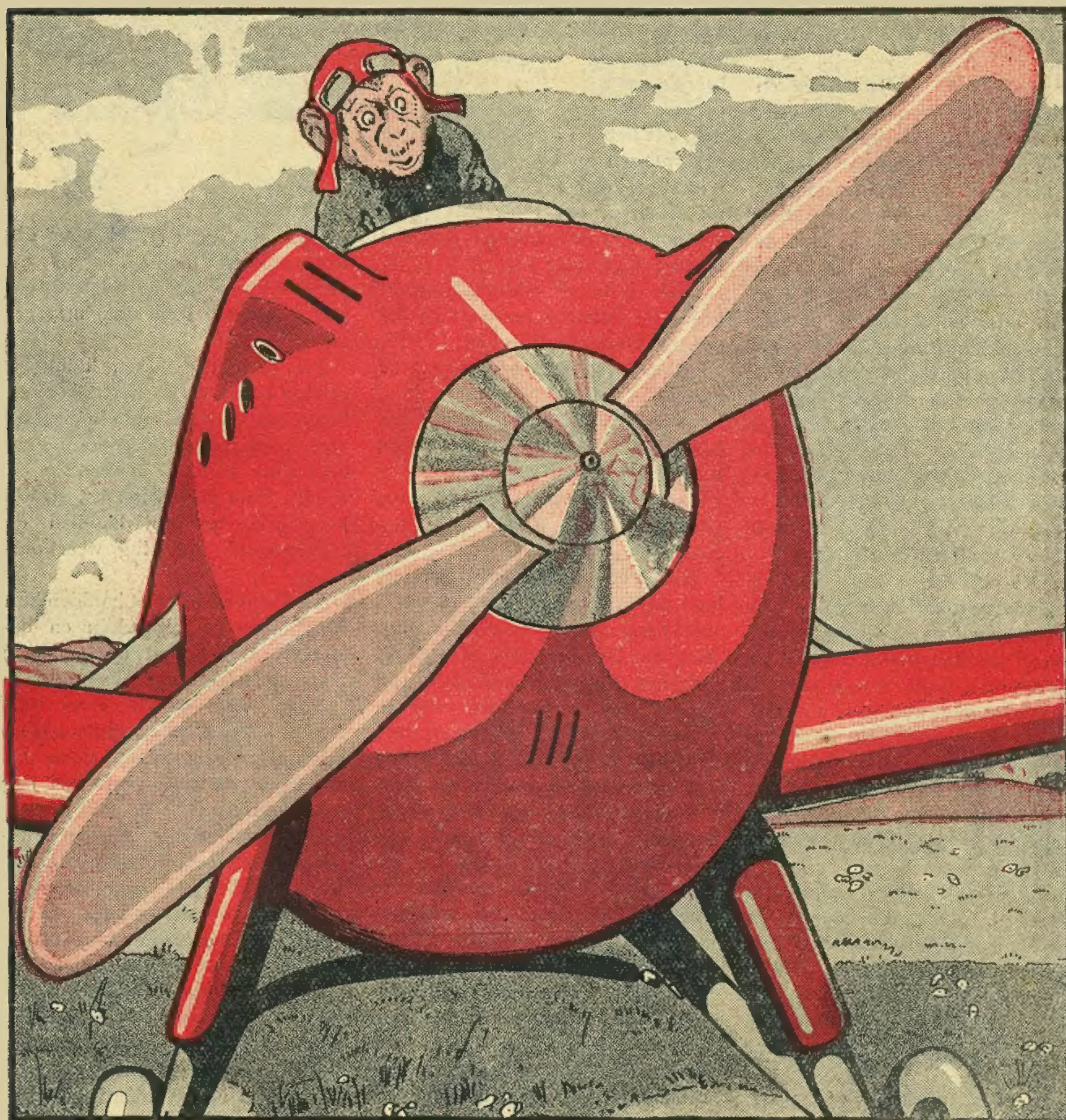
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

16 APRIL 1936

HET VALT NIET ALTIJD MEE, DE MENSCHEN ALLES NA TE DOEN

EEN GROOT AVONTUUR

MET JUF NAAR DEN DIERENTUIN

Door de ondeugendheid der kindertjes waren bijna ongelukken gebeurd.

ZOOALS alle aardige, kleine muizenkinderen gingen kleine Pieps en zijn zusje Musetje iederen morgen naar school, ten einde daar alles te leeren, wat muizen nu eenmaal weten moeten, om zich door het leven te kunnen slaan.

Ze zagen er steeds netjes en frisch uit, die Pieps en Musetje, want moeder zorgde er voor dat haar kinders steeds knap voor den dag kwamen, zoodat Musetje het zelfs niet wagen moest zonder strik aan het puntje van haar staart de woning uit te gaan.

Het was heel veel, wat ze op school moesten leeren, heel wat voor die kleine muizenhersentjes. In de eerste plaats moesten ze natuurlijk op hun duimpje weten, welke dieren er gevaarlijk voor hen waren ; als daar zijn : de kat, de uil, de vos, de egel en nog zoovele andere beesten.

Eens op een dag zei de schooljuffrouw tot haar leerlingen :

„Jullie zijt steeds zoo vlijtig en braaf geweest, dat ik besloten heb morgen bij wijze van belooning met je naar den dierentuin te gaan en daar kunnen jullie dan al die gevaarlijke dieren, waarvoor je steeds heel erg moet oppassen, in levenden lijve eens bekijken. Daar zul je dan al die dieren zien, die een arme muis, indien hij niet vlug maakt dat hij wegkomt, pakken en opeten !"

De muizenkinderen rilden van den schrik toen ze dat hoorden en allen herinnerden zich, hoe hun ouders of andere volwassen muizen, die wel eens een kat of een uil ontmoet hadden, doodsbenauwd zeiden te zijn voor deze wilde beesten.

„Je moet allemaal een pakje brood meenemen ; dan zorg ik voor een mand koekjes, om onderweg wat te knabbelen te hebben," zei de onderwijzeres nog. „En weest allen op tijd aan het station, want de trein wacht niet op telaatkomers !"

Geen wonder, dat alle muizenkinderen erg opgewonden naar huis gingen en 's nachts bijna niet slapen konden van nieuwsgierigheid omtrent wat de dag van morgen hun brengen zou.

Pieps en zijn zusje Musetje gingen iederen morgen naar school.

Den volgenden dag scheen de zon, dat het een lieve lust was, toen de kinderen op weg gingen. Eerst reisden ze een tijd lang met den muizentrein, om tenslotte uit te stappen aan het station, dat dicht bij den dierentuin lag.

„Zijn jullie er allemaal nog ?" vroeg de juffrouw eerst en zij begon de kinderen te tellen.

„Pieps, wat heb je daar in je hand ?"

„Dat is, eh,.... dat is, eh, een blaaspijp, juffrouw !" zei Pieps en hij kreeg er een kleur van.

„Hm !" bromde de juffrouw. „Maak er maar geen ongelukken mee !"

Nu, Pieps beloofde volijverig, dat de juffrouw daar heelemaal niet bang voor behoefde te zijn. Maar dat Ietepiet, zijn beste vriend, ook een blaaspijp had met een heelen zak erwten om weg te schieten erbij, dat vertelde hij niet.

Zoodra ze den dierentuin binnengegaan waren, liepen ze het eerst naar het interessantste gedeelte — daarheen, waar de gevaarlijke dieren waren.

Ze keken er hun kraaloogjes uit : een groote, gestreepte kat met geelgroene oogen zat in een kooi met ijzeren tralies ervoor, terwijl in een andere kooi twee uilen opgesloten waren. De muizenkinderen keken en keken, om zich vooral goed in te prenten, hoe dergelijke muizenvijanden er uitzagen.

Maar al spoedig verdween het ontzag, dat de muisjes voor die wilde dieren hadden, want nu deze veilig achter de tralies zaten, waren ze tòch heelemaal niet gevaarlijk.

Een paar dreumesen klommen al vlug boven op de kattenkooi en lieten een stuk kaas aan 'n draadje voor poes' neus zakken om hem eens flink nijdig te maken ; want zoodra Poes Katteman het stukje kaas wilde pakken, heschen de plaaggeesten het vlug weer omhoog.

En Pieps en Ietepiet haalden hun blaaspijpen te voorschijn en begonnen hun vijand erwten naar zijn kop te schieten.

Toen werd de kat eerst ècht kwaad ! Hij blies en sputterde en miauwde van razernij, doch dat moedigde de stoute muisjes nog maar aan.

De schooljuffrouw probeerde tevergeefs het haar leerlingen te verbieden ; niemand luisterde meer naar haar vermanende stem en het werd weldra een rommeltje van je welste.

Een paar muisjes kaapten stilletjes koekjes uit juf's mand, een paar anderen klommen in een boom en sprongen van een hoogen tak boven op de uilenkooi.

Maar toen gebeurde er dan ook

een ongeluk — Trilsnor kwam op het glazen dak van de uilenkooi terecht, viel door het glas heen en kwam beneden naast een der uilen te land!

Het zou slecht afgeloopen zijn met Trilsnor, want voor zoo'n uil bestaat er nu eenmaal geen heerlijker kostje dan een jonge muis — doch gelukkig had de uil het juist veel te druk met den strooheod van een muizenmeneer, die met zijn hoofd al te dicht bij de tralies was gekomen. Zoo kreeg Trilsnor nog net de kans vlug tusschen de tralies door naar buiten te wippen en zich daar temidden van zijn kameraadjes te verstoppen.

Intusschen was Poes Katteman zoo kwaad geworden, dat hij aan de tralies van zijn kooi stond te rukken en te trekken, tot daar opeens — niemand wist hoe — een ijzeren staaf brak en Poes met 'n grooten sprong midden in den tuin stond!

„Ie-ie-ie-ie!" schreeuwden alle muizen van angst en ontzetting, en zij stoven uiteen, om een veilig plekje te bereiken, waar dat wilde dier van een kat hen niet te pakken krijgen kon.

Pieps en Ietepiet sprongen als de wind in de kooi, die de kat net verlaten had, en Musetje haastte zich naar hen toe. Ze dachten, dat ze hier veiliger zouden zijn dan buiten.

Intusschen stond de schooljuffrouw verlamd van schrik alleen!

Al die stoute muizenkinderen, die eigenlijk 't ongeluk veroorzaakt hadden, waren naar alle kanten weggevlucht, zoodat Poes Katteman zich met vlammende oogen op de onderwijzeres stortte, terwijl hij dacht:

„Als die andere wegloopen, pak ik hààr — dan heb ik tenminste één lekker hapje!"

....alle muizenkinderen waren heel erg stout....

Gelukkig had de juffrouw nog het mandje, waar de koekjes in geweest waren, aan haar arm hangen, en juist toen Poes op haar wilde springen, gooide ze hem het mandje over zijn kop, zoodat hij niet meer zien kon. Hoe Poes rukte en wrong, hij slaagde er niet in, de mand weer kwijt te raken, want het ding had zich stevig vastgewrongen.

Intusschen kwam er voor de juffrouw hulp opdagen in den vorm van eenige oppassers van den dierentuin. Dezen dreven met veel geduw en geschreeuw Poes Katteman, die door het mandje verblind werd, in zijn kooi terug, waarna men snel een nieuwe ijzeren staaf op de plaats van de gebrokene aanbracht. Toen moest het drietal muizenkinderen, dat in de kooi zijn toevlucht had gezocht, zorgen ijlings naar buiten te gaan.

De juffrouw, die — na een glaasje water gedronken te hebben — van den schrik bekomen was, verzamelde de kinderen weer om zich heen en groot was haar blijdschap, toen ze zag, dat er niemand mankeerde.

Op de terugreis waren alle kinderen weer heel zoet en gehoorzaam, maar de juffrouw zei, dat zij ze nooit meer mee naar den dierentuin zou nemen, omdat ze daarvoor veel te stout waren geweest.

Vooral Pieps en Ietepiet en Trilsnor kregen nog een geducht standje van haar in ontvangst te nemen, daar dezen het ergst te keer gegaan waren van allemaal. En ik zal maar niet zeggen wat hun ouders met hen deden, toen dezen alles vernamen, maar in alle drie muizenfamilies werd later een nieuw, sterk rottinkje gekocht....!

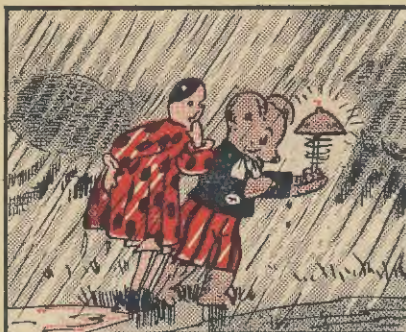
Hoe het ook zij, het drietal had niet meer gekregen, dan het verdiend had. En dat is de hoofdzaak.

TEDDIE IN POPPENLAND

"OCH, WAT WORDEN WE NAT!" KLAAGDE POP LIESJE. "EN ER IS NERGENS 'N HUIS TE BEKENNEN, WAAR WE SCHUILEN KUNNEN!" - "NOU IK HEB DEN TOOVEREIKEL NOG!" TROOSTTE TEDDIE.

HIJ HAALDE DEN EIKEL TE VOORSCHIJN EN DAAR GEBEURDE MET EEN AL IETS WONDERBAARLIJKS: DE BOVENKANT GROEIDE UIT TOT EEN DING, DAT VEEL OP 'N PARAPLUIE GELEEK.

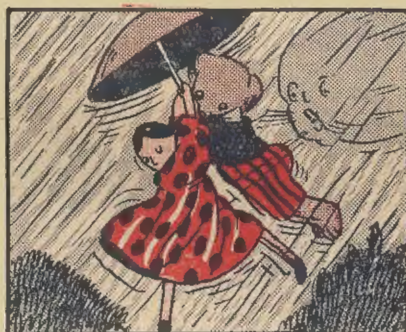
"ZIE, NU KUNNEN WE SAMEN ONDER DE PARAPLUIE LOOPEN, ZOODAT WE TENMINSTE NIET KLETSNAT WORDEN." VOND TEDDIE, EN HIJ HIELD DE PARAPLUIE STEVIG VAST.

REUS WOLHAAR KEEK WEER IN ZIJN TOOVERSPIEGEL, OM TE ZIEN WAT ER AL ZOO GEBEURDE EN TOEN HIJ TEDDIE EN LIESJE ZAG LOOPEN, WERD HIJ REUZE-KWAAD.

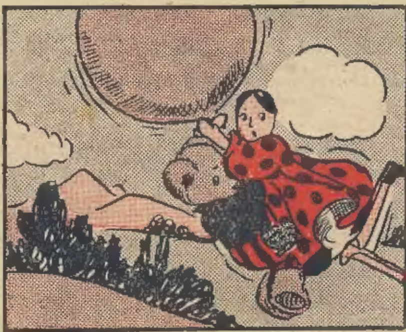
HIJ MOEST ER BIJ GAAN ZITTEN, OM IETS TE BEDENKEN, WAARMEE HIJ WRAAK ZOU KUNNEN NEMEN OP 'T. BEERTJE EN DE POP, DIE HIJ ALS ZIJN VIJANDEN BESCHOUWDE.

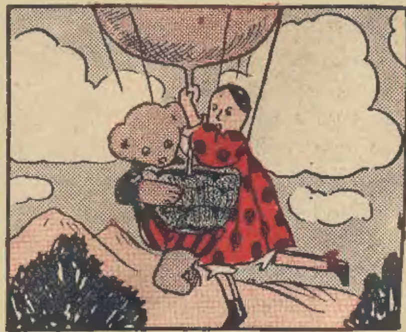
EINDELIJK BESLOOT HIJ EEN BOODSCHAP OM HULP NAAR OOSTENWIND TE ZENDEN. DAAR KWAM DIE NARE OOSTENWIND AL AANGERAASD EN NAM TEDDIE EN LIESJE MEE.

"O, WAT BEN IK BANG!" GILDE LIESJE. "DAT IS NIET NOODIG." VOND TEDDIE. "WEES ER MAAR ZEKER VAN, DAT DE TOOVEREIKEL ONS WEL DRAGEN KAN. ALLES GAAT GOED, HOOR!"

DE TOOVEREIKEL VERANDERDE ZICH INTUSSCHEN IN 'N BALLON, ZOODAT ER - HOE OOSTENWIND ZICH OOK INSPANDE MET BLAZEN - WERKELIJK NIETS ERGS GEBEUREN KON.

AL SPOEDIG GROEIDE ER ONDERAAN DE BALLON EEN SOORT VAN MANDJE, WAARIN ONS TWEETAL PLAATS KON NEMEN. ZE KLAUTERDEN ER DAN OOK MAAR FLUKS IN.

CHINEESCHE WAAIERVOGELTJES

(ZIE BLADZIJDE 6)

A.

MODEL. A.

Fig. 1

Fig. 3

12 cm.

14.

A-2.

14 cm.

16.

A-1.

Fig. 2

Fig. 4

Fig 5

B.

16 cm.

18.

B-1.

12 cm.

12.

B-2.

MODEL B.

CHINEESCHE WAAIERVOGELTJES

Verklaring van de plaat die op de vorige bladzijde staat

DEZE leuke diertjes zien er uit als levende vogeltjes, wanneer je ze aan een dun, zwartzijden draadje ophangt. Want ze zijn zoo beweeglijk als een espenblad, zoodat ze reeds bij het minste zuchtje, veroorzaakt door het openen of het sluiten van een deur, het terzijde slaan van een gordijn, enz., in beweging komen en zoodoende den indruk wekken als zweefden ze in de kamer rond.

We kunnen deze Chineesche waaiervogeltjes heel gemakkelijk in korten tijd gereed maken. Let maar eens op.

De twee groote, dubbele vogellichamen plak je op karton, om ze — wanneer ze weer droog zijn — uit te knippen en vervolgens langs de stippellijn dubbel te vouwen. De met een kruisje gemerkte witte vierkantjes worden uitgeknipt en daarna steek je in de aldus ontstane gaten de vleugels en den staart.

Figuur 1 laat zien, hoe een gereedgemaakte vogelromp er uit ziet, voordat de vleugels en de staart aangebracht zijn.

Vleugels en staarten maken we van gekleurd pergamijn — of bloemenzijdepapier.

In fig. 2 zie je, hoe je het papier voor vleugels en staart moet vouwen, waarbij je oplet, dat de vouwstrooken even breed worden als de gaten in den romp, waar je 't papier doorheen moet steken.

Fig. 3 laat zoo'n gereed gevouwen staart of stel vleugels zien.

Fig. A—1 en fig. B—1 geven de afmetingen aan van het gekleurde papier voor de vleugels, terwijl A—2 en B—2 de maten voor het papier, waarvan de staarten gevouwen worden, laten zien.

Hoe de vleugels door den romp worden gestoken, toont fig. 4, terwijl in fig. 5 weer te zien is, hoe de staart bevestigd en in twee evenlange helften gevouwen moet worden.

Wanneer de vogels dan gereed zijn, hang je ze in de kamer op aan een dun zwartzijden draadje. Dat er „leven" in de diertjes zit, zul je dan wel merken, zoodra 't minste zuchtje te bespeuren valt.

Mocht je aan de twee afgebeelde vogels niet genoeg meenen te hebben, copieer ze dan eerst eenige malen op wit papier, en geef de gecopieerde dieren met kleurkrijt of waterverf eenige andere kleuren dan hier afgebeeld staan, dus b.v. groen, blauw, geel, enz. Zoodoende krijg je dan een aantal bonte vogels, zooals je ze alleen in de tropen vinden kunt.

WIE IS ER ARTIST?

WIE heeft zooveel kunstgevoel, dat zij of hij, gewapend met een doosje kleurpotlooden of met een waterverfdoosje, deze teekening van een vaas met allerhande bloemen omtoovert tot een prachtig, kleurrijk schilderij ?

We probeeren het natuurlijk allen, nietwaar ?

Maar dan moeten we — alvorens te beginnen — eerst even goed zien, welke bloemen in de teekening voorkomen, want anders zouden we de juiste kleuren niet kunnen vinden. Stel je voor, dat je een roos paars kleurde, of een zonnebloem rose! Een mooie knoeischilderij zou het dan worden !

Mocht het je gelukken een waar kunstwerk te voorschijn te tooveren, knip dan het plaatje uit en hang het in je kamertje aan den wand. Ten minste als je de keerzijde niet gebruikt om er Chineesche waaiervogeltjes van te maken.

HET GEZELSCHAPSSPEL ALS PUZZLE

DEZE week geeft Sjors een lang niet gemakkelijke puzzle, waarvan de oplossing de beschrijving van een leuk gezelschapsspelletje is. Het is een opgave voor de oudere Sjors-lezeresjes en -lezertjes, die op puzzle-gebied al tot de kranen beginnen te behooren.

Je ziet dan zes rijen teekeningetjes boven elkaar, waarvan de verschillende voorstellingen door een klein, zwart pijlpuntje van elkaar gescheiden zijn.

Wat je nu hiermee doen moet? Wel, je begint van elke voorstelling den naam te bepalen. Staat er nu onder zoo'n teekening een of meer witte letters, dan moet je die aan den gevonden naam toevoegen, om het juiste woord te vinden. Zijn die witte letters echter doorgehaald, dan moet je die uit den naam van de teekening weglaten.

Zou je bijvoorbeeld geteekend zien een PAARD, terwijl daaronder in wit een doorgestreepte letter d en een gewone letter s staat, dan is het te vinden woord dus PAARS.

De zwarte punten, die je hier en daar ziet staan, zijn gewone leesteekens.

Ziezoo, vat al je moed, scherpzinnigheid en geduld tezamen en probeer met behulp daarvan deze noot eens te kraken. Het hoeft niet ineens, hoor! Iederen dag een stukje is al heel mooi. Volgende week zul je dan in Ons Eigen Raadselhoekje de oplossing zien.

SJORS VOORLITTER VAN DE REBELLENCLUB

EINDELIJK EEN OPLOSSING.

